

Arrest

nr. 242 324 van 16 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 mei 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 november 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van haar Belgische vader.

1.2. Op 20 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder

bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.11.2019 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt nogmaals gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische vader, de genaamde C.E.H. (...) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.80

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voorzover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 7° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...’

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van het ten laste zijn werden volgende documenten voorgelegd:

- Attestation administrative N°751/CBO / 2017 (+ vertaling) opgemaakt te Ben Taieb op 04.09.2017 waarin de lokale Marokkaanse overheden attesteren dat betrokkene dezelfde woonst deelt met zijn vader E.H.B.H.: dit gegeven is niet van aard het bewijs te kunnen leveren dat betrokkene in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, onvermogen was en dat hij ten tijde van zijn verblijf in het herkomstland ten laste was van zijn Belgische vader die reeds ettelijke jaren in België verblijft.

Bovendien is de informatie niet correct gezien betrokkene's vader sinds jaren in België verblijft.

- Attestation du revenu N° 839 au titre de l'année 2017/2018 opgemaakt te Driouch op 23.07.2018; Attestation du revenu global impose au titre de l'année 2017 n°4048 dd. 14.09.2017 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene niet was onderworpen aan belasting op huisvesting en gemeentetaksen in Marokko en dat hij geen inkomsten had in 2017. De documenten vermelden uitdrukkelijk dat het werd opgesteld op basis van een verklaring op eer. Het gesolliciteerd karakter van deze documenten kan daarom niet worden uitgesloten. Bijgevolg kunnen deze attesten niet worden aanvaard als een afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- Attest van Inburgering dd. 23.05.2018 met bijhorende deelcertificaten op naam van betrokkene.

- Attestation de non-imposition a la TH-TSC n°839 dd. 23.07.2018 : dit attest werd opgesteld op basis van een verklaring van betrokkene, en dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden en de inhoud van dit attest niet gestaafd wordt door overige stukken, kan dit attest niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- Handgeschreven brief, opgemaakt door C.M., de broer van betrokkene op 10.11.2017 te Genk (met identiteitskaart) waarin is opgenomen dat hij sinds 2014 regelmatig een bedrag tussen 400€ en 600€ “onderhoudsgeld” ontving van de referentiepersoon om te overhandigen aan betrokkene. De referentiepersoon zou deze geldbedragen meegegeven hebben aan de broer van betrokkene om het hem te overhandigen omdat betrokkene zelf in een afgelegen gebied in Marokko leefde. Betrokkene zou afhankelijk geweest zijn van dit geld van de referentiepersoon. Het betreft een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

- Drie rekeninguittreksels dd. 7.01.2020, 9.02.2020 en 8.12.2019. Betaling van de huur van betrokkene. Er wordt met aangetoond wie deze betalingen heeft gedaan, betrokkene of zijn vader; Huurcontract op naam van betrokkene dd. 29.07.2019

- Arbeidscontract (...) dd. 21.09.2016 op naam van de referentiepersoon met bijhorende loonfiches (2019)
- Verslag woonstcontrole PZ Carma dd. 16.09.2019. Betrokkene is niet meer woonachtig bij de referentiepersoon

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn vanuit het land van herkomst, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 26.10.2017 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak heeft gewoond (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. Betrokkene en de referentiepersoon wonen niet meer op hetzelfde adres.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder, van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij het zorgvuldigheidsbeginsel eveneens geschonden acht.

Ter adstruering van haar enig middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“Verzoeker beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet. Gezien verzoeker ouder is dan 21 jaar dient hij aan te tonen dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon, zijn vader, de heer C.E.H.(...).

Verweerder weigert in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker omdat verweerder van mening is dat niet aan de vereiste voorwaarden zou voldoen zijn. Verzoeker is volgens verweerder er niet in geslaagd het bewijs te leveren dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon en dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst.

Er werd een verklaring bijgebracht van de broer van verzoeker, de heer C.M. (...), die verklaart dat hij sinds 2014 regelmatig een bedrag tussen de 400 en 600 euro aan verzoeker overhandigde in Marokko. Dit geld was afkomstig van de referentiepersoon meegegeven. Gezien er geen officiële bewijzen zijn die deze verklaring bevestigen, werd deze verklaring niet aanvaard als bewijs.

Bovendien werden er verschillende attesten neergelegd die bewijzen dat verzoeker geen enkele vorm van inkomsten had in Marokko. Hierdoor kan nogmaals aangenomen worden dat de referentiepersoon in staat voor de basisbehoefte van verzoeker en zijn financiële kosten droeg.

Er werd eveneens een administratief attest geleverd waarin de Marokkaanse overheden attesteerde dat verzoeker altijd in de woonst van zijn vader (de referentiepersoon) verbleef voor zijn komst naar België. Hoewel de referentiepersoon uiteraard nu in België woont, is dit wel zijn referentieadres in Marokko en verblijft hij hier tijdens zijn vakanties in Marokko. Het is immers zijn eigendom. Daar verzoeker op dit adres woonde in zijn land van herkomst, werd nogmaals de financiële steun bewezen. Verzoeker kon immers kosteloos in het huis van zijn vader verblijven.

Ook in België, blijft verzoeker ten laste van zijn vader. Hoewel ze in het begin onder een dak woonde, is verzoeker inmiddels verhuisd aangezien er niet genoeg plaats was in de woning. De huur wordt nu ook door de referentiepersoon betaald en het bewijs hiervan werd eveneens geleverd.

Verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

Het Hof van Justitie interpreteert het begrip 'ten laste zijn' in de arresten Jia en Reyes. Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slecht een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als 'ten laste' van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familied lid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder 'te hunnen laste komen' moet worden verstaan dat het familied lid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familied lid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familied lid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familied lid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van de materiële steun in de staat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De voorwaarde van ten laste zijn moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het 'ten laste zijn' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Zoals het Hof van Justitie ook stelde in de rechtspraak die eerder werd aangehaald, betreft het 'ten laste zijn' een feitelijke situatie, en dienen de bewijzen van het feit dat verzoeker zelf geen inkomsten heeft aldus in aanmerking genomen te worden om te besluiten dat verzoeker wel degelijk financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt.

Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* verwijst de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk naar de artikelen 40ter en 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. De bestreden beslissing wijst erop dat de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar en dus dient aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Er wordt verduidelijkt dat om als ten laste te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het herkomstland tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging. In de bestreden beslissing worden de stukken opgesomd die de verzoekende partij heeft voorgelegd ter staving van het 'ten laste' zijn en wordt geoordeeld dat op basis van deze stukken blijkt dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn vanuit het land van herkomst en onvoldoende heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, waaruit wordt geconcludeerd dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine en tot op heden een

afhankelijkheidsband bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon. Daarnaast wordt er nog op gewezen dat het gegeven dat de verzoekende partij vanaf 26 oktober 2017 gedomicilieerd was op hetzelfde adres als de referentiepersoon geen afbreuk doet aan deze vaststellingen, dat dit niet automatisch tot gevolg heeft dat de verzoekende partij ook ten laste was/is van de referentiepersoon, dat de voorwaarde van het ten laste zijn immers op actieve wijze dient aangetoond te worden, dat bovendien deze situatie betrekking heeft op de toestand in België en niet op deze in het herkomstland en dat de verzoekende partij en de referentiepersoon niet meer op hetzelfde adres wonen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en de toepasselijke bepalingen van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...)beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen,(...)”

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar vader, een Belgische onderdaan.

Overeenkomst artikel 40ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet is artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet tevens van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar. Om in aanmerking te komen voor gezinshereniging, dient zij het bewijs te leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, dit is de referentiepersoon, dit is haar Belgische vader. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat de Belgische vader zijn recht van vrij verkeer in de Europese Unie heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat.

Er is in dit geval dan ook sprake van een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is hier dan ook niet aan de orde. Bij gebrek aan aanknopng met de bepalingen van het Unierecht dient de wettigheid van de bestreden beslissing enkel te worden getoetst aan de te dezen van toepassing zijnde Belgische bepalingen.

Er dient te worden aangenomen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid *in concreto* moet worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Er dient zo ook te worden vermeden dat op artificiële wijze een afhankelijkheidsband wordt gecreëerd.

De Raad van State heeft in deze zin geoordeeld dat de voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter *iuncto* 40bis § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet inhoudt dat het om een bestaande toestand in het land van herkomst moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “*die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen*”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, kan op wettige wijze worden gesteld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Dit brengt met zich dat ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam, zoals de verzoekende partij overigens zelf aanhaalt in haar verzoekschrift. Bijgevolg dient de verzoekende partij, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een feitelijke situatie bestond van reële afhankelijkheid, materieel en/of financieel, ten aanzien van de referentiepersoon.

De verwerende partij licht in de bestreden beslissing dan ook terecht toe dat, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, “(...) *er reeds (dient) een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging*”, namelijk dat de verzoekende partij “*reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon*”.

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Wat betreft de voorwaarde inzake het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, is er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden is aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert.

Het feit dat de noodzaak aan materiële of financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, betekent evenwel niet dat om het even welk stuk of om het even welke feitelijke situatie ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd in deze feitenappreciatie. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De bewijslast inzake de voorwaarde van ‘ten laste zijn’ rust bij de verblijfsaanvrager. Het is aan de verzoekende partij om haar aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen. Daarbij rust op de gemachtigde geenszins de taak om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en in de plaats van de verzoekende partij de vereiste stavingstukken te verzamelen of bijkomende inlichtingen te vragen.

3.7. In de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij naar en motiveert zij over de stukken die de verzoekende partij heeft voorgelegd ter staving van het ‘ten laste’ zijn bij haar aanvraag en dit als volgt:

“- *Attestation administrative N°751/CBO / 2017 (+ vertaling) opgemaakt te Ben Taieb op 04.09.2017 waarin de lokale Marokkaanse overheden attesteren dat betrokkene dezelfde woonst deelt met zijn vader E.H.B.H.: dit gegeven is niet van aard het bewijs te kunnen leveren dat betrokkene in het*

verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, onvermogen was en dat hij ten tijde van zijn verblijf in het herkomstland ten laste was van zijn Belgische vader die reeds ettelijke jaren in België verblijft.

Bovendien is de informatie niet correct gezien betrokkene vader sinds jaren in België verblijft.

- Attestation du revenu N° 839 au titre de l'année 2017/2018 opgemaakt te Driouch op 23.07.2018; Attestation du revenu global impose au titre de l'année 2017 n°4048 dd. 14.09.2017 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene niet was onderworpen aan belasting op huisvesting en gemeentetaksen in Marokko en dat hij geen inkomsten had in 2017. De documenten vermelden uitdrukkelijk dat het werd opgesteld op basis van een verklaring op eer. Het gesolliciteerd karakter van deze documenten kan daarom niet worden uitgesloten. Bijgevolg kunnen deze attesten niet worden aanvaard als een afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- Attest van Inburgering dd. 23.05.2018 met bijhorende deelcertificaten op naam van betrokkene.

- Attestation de non-imposition a la TH-TSC n°839 dd. 23.07.2018 : dit attest werd opgesteld op basis van een verklaring van betrokkene, en dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden en de inhoud van dit attest niet gestaafd wordt door overige stukken, kan dit attest niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- Handgeschreven brief, opgemaakt door C.M., de broer van betrokkene op 10.11.2017 te Genk (met identiteitskaart) waarin is opgenomen dat hij sinds 2014 regelmatig een bedrag tussen 400€ en 600€ "onderhoudsgeld" ontving van de referentiepersoon om te overhandigen aan betrokkene. De referentiepersoon zou deze geldbedragen meegegeven hebben aan de broer van betrokkene om het hem te overhandigen omdat betrokkene zelf in een afgelegen gebied in Marokko leefde. Betrokkene zou afhankelijk geweest zijn van dit geld van de referentiepersoon. Het betreft een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

- Drie rekeninguittreksels dd. 7.01.2020, 9.02.2020 en 8.12.2019. Betaling van de huur van betrokkene. Er wordt met aangetoond wie deze betalingen heeft gedaan, betrokkene of zijn vader; Huurcontract op naam van betrokkene dd. 29.07.2019

- Arbeidscontract (...) dd. 21.09.2016 op naam van de referentiepersoon met bijhorende loonfiches (2019)

- Verslag woonstcontrole PZ Carma dd. 16.09.2019. Betrokkene is niet meer woonachtig bij de referentiepersoon"

De verwerende partij concludeert vervolgens dat gezien de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn vanuit het land van herkomst en er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

3.8. In het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij vooreerst dat een verklaring werd bijgebracht van haar broer die verklaart dat hij sinds 2014 regelmatig een bedrag tussen de 400 en 600 euro aan haar overhandigde in Marokko, dat dit geld afkomstig was van de referentiepersoon en deze verklaring niet aanvaard werd als bewijs gezien er geen officiële bewijzen zijn die deze verklaring bevestigen, dat bovendien verschillende attesten werden neergelegd die bewijzen dat zij geen enkele vorm van inkomsten had in Marokko, dat hierdoor nogmaals aangenomen kan worden dat de referentiepersoon instaat voor haar basisbehoefte en haar financiële kosten droeg, dat er eveneens een administratief attest werd afgeleverd waarin de Marokkaanse overheden attesteerden dat zij altijd in de woonst van haar vader (de referentiepersoon) verbleef voor haar komst naar België, dat hoewel de referentiepersoon nu uiteraard in België woont, dit wel zijn referentieadres in Marokko is en dat hij hier verblijft tijdens zijn vakanties in Marokko, dat het immers zijn eigendom is, dat daar de verzoekende partij op dit adres woont in haar land van herkomst, nogmaals de financiële steun werd bewezen daar zij immers kosteloos in het huis van haar vader kon verblijven.

De verzoekende partij beperkt zich slechts tot een loutere herhaling van elementen waaromtrent de verwerende partij in de bestreden beslissing op omstandige wijze oordeelde dat ze niet konden worden aanvaard als bewijs van het feit dat de verzoekende partij onvermogen was respectievelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon in de zin van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet. Het feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan is niet van aard de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. De Raad herhaalt dat de wet niet voorziet in een regeling van de bewijsvoering, die dan ook vrij is. Dit impliceert niet dat de verwerende partij zonder meer elk overgemaakt bewijsstuk dient te aanvaarden als een afdoende bewijs. Het staat de verwerende partij in deze nog steeds vrij om een eigen afweging te maken van de

overgemaakte documenten. De verzoekende partij nodigt de Raad met haar betoog uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De verzoekende partij herhaalt dat een verklaring werd bijgebracht van haar broer die verklaart dat hij sinds 2014 regelmatig een bedrag tussen de 400 en 600 euro aan haar overhandigde in Marokko, dat dit geld afkomstig was van de referentiepersoon, doch toont hiermee geenszins aan dat de motieven hieromtrent *“De referentiepersoon zou deze geldbedragen meegegeven hebben aan de broer van betrokkene om het hem te overhandigen omdat betrokkene zelf in een afgelegen gebied in Marokko leefde. Betrokkene zou afhankelijk geweest zijn van dit geld van de referentiepersoon. Het betreft een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten”*, foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij verschillende attesten heeft neergelegd die bewijzen dat zij geen inkomsten had in Marokko en dat hierdoor kan aangenomen worden dat haar vader instaat voor haar basisbehoefte en haar financiële kosten droeg, kan de Raad haar niet volgen. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met haar betoog geenszins de motieven betreffende de door haar voorgelegde bewijzen omtrent het niet hebben van inkomsten in Marokko, meer bepaald de vaststelling dat de documenten opgesteld zijn op basis van een verklaring (op eer) van de verzoekende partij en deze documenten dan ook niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen alsook de vaststelling dat een attest waaruit zou dienen te blijken dat zij dezelfde woonst deelt met haar vader niet van aard is te bewijzen in het verleden onvermogen was, weerlegt, noch ontkracht. Bovendien, het gegeven dat de verzoekende partij onvermogen zou zijn, houdt niet *ipso facto* in dat haar vader instaat voor haar basisbehoeften en financiële kosten, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

De verzoekende partij betoogt dat zij altijd in de woonst van haar vader verbleef voor haar komst naar België, dat hoewel de referentiepersoon nu uiteraard in België woont, dit wel zijn referentieadres in Marokko is en dat hij hier verblijft tijdens zijn vakanties in Marokko, dat het immers zijn eigendom is, dat zij daar kosteloos kon verblijven en dat daaruit volgt dat de financiële steun werd bewezen. Met voormeld betoog toont zij echter niet aan dat de motieven *“Attestation administrative N°751/CBO / 2017 (+ vertaling) opgemaakt te Ben Taieb op 04.09.2017 waarin de lokale Marokkaanse overheden attesteren dat betrokkene dezelfde woonst deelt met zijn vader E.H.B.H.: dit gegeven is niet van aard het bewijs te kunnen leveren dat betrokkene in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, onvermogen was en dat hij ten tijde van zijn verblijf in het herkomstland ten laste was van zijn Belgische vader die reeds ettelijke jaren in België verblijft.”*, foutief of kennelijk onredelijk zijn. Het louter samenwonen met of in de woonst wonen van de referentiepersoon in het herkomstland, toont immers geen onvermogenheid aan en volstaat niet als bewijs dat de verzoekende partij ten laste was/is van haar vader. Immers het loutere gegeven dat de verzoekende partij samenwoont met of woont in de woonst van de referentiepersoon in het land van herkomst heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond. In dit verband wordt erop gewezen dat de vader van de verzoekende partij reeds ettelijke jaren in België verblijft alsook wordt omtrent het overhandigen door de broer van onderhoudsgeld afkomstig van de referentiepersoon gesteld dat dit een verklaring op eer betreft waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij aldus geenszins aannemelijk dat de motivering in de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Evenmin toont zij aan dat de verwerende partij nagelaten heeft om met alle door de verzoekende partij ter staving van haar aanvraag voorgelegde documenten rekening te houden.

3.9. Waar de verzoekende partij verder nog stelt dat zij ook in België ten laste blijft van haar vader, dat hoewel zij in het begin onder een dak woonden, zij inmiddels verhuisd is aangezien er niet genoeg plaats was in de woning, dat de huur nu ook door de referentiepersoon wordt betaald en het bewijs hiervan eveneens werd geleverd, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met haar betoog geenszins aannemelijk maakt dat het foutief of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat het louter gegeven dat de verzoekende partij op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Daargelaten de vraag of het motief *“Drie rekeninguittreksels dd. 7.01.2020, 9.02.2020 en 8.12.2019. Betaling van de huur van betrokkene. Er wordt met aangetoond wie deze betalingen heeft gedaan, betrokkene of zijn vader; Huurcontract op naam van betrokkene dd. 29.07.2019”*, correct is, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij het motief dat de

woonsituatie betrekking heeft op de toestand in België en niet op deze in het land van herkomst, niet weerlegt, noch ontkracht.

3.10. In zoverre de verzoekende partij nog betoogt dat de bewijzen van het feit dat zij zelf geen inkomsten heeft in aanmerking dienen te worden genomen om te besluiten dat zij wel degelijk financieel afhankelijk is van de referentiepersoon, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij deze stukken in rekening bracht doch oordeelde dat de documenten uitdrukkelijk vermelden dat ze werden opgesteld op basis van een verklaring op eer, dat het gesolliciteerd karakter van deze documenten daarom niet kan worden uitgesloten en dat dat bijgevolg deze attesten niet kunnen worden aanvaard als een afdoende bewijs van onvermogen. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk noch toont zij aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld.

3.11. Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe een schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.12. Het enig middel, is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER